

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025) na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním **Okresním soudem v Opavě a Krajským soudem v Ostravě**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 22/2013, o zaplacení částky 348 Kč ročně nebo částky 29 Kč měsíčně z důvodu neoprávněně zavedených servisních poplatků: žalobců 1) P. V., 2) E. M., 3) J. M., 4) O. A., 5) J. M., 6) P. K., 7) J. S., a 8) I. D., a žalované **M7 Group, S.A.**, se sídlem v Lucemburském velkovévodství, 2 Rue Albert Borschette, L-1246 Luxembourg,

t a k t o :

I. Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 22/2013, o zaplacení částky 348 Kč ročně nebo částky 29 Kč měsíčně z důvodu neoprávněně zavedených servisních poplatků, ve prospěch každého z žalobců, **je soud**.

II. Výrok I. usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 24. 9. 2013, čj. 17 C 22/2013 - 36, v části, kterou se žalobci domáhali vůči žalované zaplacení částky 348 Kč ročně nebo částky 29 Kč měsíčně z důvodu neoprávněně zavedených servisních poplatků (první odstavec) a výrok II. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.7.2014, čj. 56 Co 60/2014 - 57, v rozsahu, kterým bylo potvrzeno usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 24. 9. 2019, čj. 17 C 22/2013 - 36, ve výroku I. ve vztahu k žalobě na zaplacení částky 348 Kč ročně nebo částky 29 Kč měsíčně z důvodu neoprávněně zavedených servisních poplatků, **se zrušují**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 18. 2. 2015 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) mezi ním, Okresním soudem v Opavě a Krajským soudem v Ostravě ve věci žaloby vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 22/2013, o zaplacení

částky 348 Kč ročně nebo částky 29 Kč měsíčně z důvodu neoprávněně zavedených servisních poplatků.

Z předložených soudních spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobou podanou k Okresnímu soudu v Opavě se žalobci domáhali vůči žalované peněžitého i nepeněžitého plnění. Uvedli, že od právního předchůdce žalované - společnosti Trade Tec, a.s., zakoupili satelitní karty Skylink a CS Link. Smlouvou o přijímání satelitního televizního signálu jim byl garantován bezplatný příjem všech televizních programů. Poté žalovaná změnila obchodní podmínky a zavedla servisní poplatek ve výši 29 Kč měsíčně. Část žalobců po určitou dobu platila servisní poplatek, část žalobců, kteří jej nezaplatili, znemožnila žalovaná od ledna 2013 příjem televizních programů. Žalobci dále požadovali obnovení bezplatného vysílání všech komerčních a státních českých i slovenských televizních programů, zachování původních smluv a zdržení se výběru jakýchkoliv poplatků mimo původně sjednanou placenou nabídku programů a konečně zaplacení 50 000 Kč za vynaložené investice na pořízení satelitních přijímačů, antén, rozvodů a přístupových karet a za vznik osobní újmy. Tento požadavek formulovali jako podmíněný, pokud jim nebudou obnoveny zdarma garantované služby a nevráceny neoprávněně vybírané servisní poplatky.

Okresní soud v Opavě usnesením ze dne 24. září 2013, čj. 17 C 22/2013 - 36, výrokem I. řízení v části, kterou se žalobci domáhali po žalované zaplacení neoprávněně zavedených servisních poplatků v částce 348 Kč ročně nebo v částce 29 Kč měsíčně, dále obnovení bezplatného vysílání všech komerčních a státních českých i slovenských televizních programů, zachování původních smluv a zdržení se výběru jakýchkoliv poplatků mimo původně sjednanou placenou nabídku programů, zastavil a po právní moci rozhodnutí postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu k dalšímu řízení. Výrokem II., v části, kterou se žalobci domáhali po žalované alternativního a podmíněného zaplacení částky 50 000 Kč a úroku z prodlení ve výši 15 % ročně, návrh odmítl a výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Ve vztahu k výroku I. brání podle názoru okresního soudu projednání věci nedostatek pravomoci soudu. Soud dospěl k závěru, že ve věci se jedná o vztah mezi žalovanou a žalobci vyplývající ze smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, kterou měl být žalobcům ze strany žalované zajištěn příjem satelitní televize. Po uzavření smluv vydala žalovaná nové všeobecné podmínky obsahující změnu v zavedení servisního poplatku, ač byla služba původně garantována žalovanou jako bezplatná. Mezi účastníky tak existuje smluvní vztah, z něhož vyplývají práva a povinnosti ve smyslu zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a proto je příslušný k jeho projednání a rozhodnutí Český telekomunikační úřad.

K odvolání žalobců Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 17. července 2014, čj. 56 Co 60/2014 - 57, potvrdil výrok I. soudu prvního stupně. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, že rozhodování těchto sporů náleží do pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 205/2011, že pokud jde o vydání bezdůvodného obohacení získaného provozovatelem veřejné telekomunikační sítě na úkor uživatele sítě bez existence smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb, je dána

pravomoc soudu. Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je naopak dána tam, kde existuje platná smlouva, ale rovněž tam, kde někdo využívá či žádá službu od provozovatele telekomunikační sítě bez smlouvy.

Proti výše uvedenému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě podali žalobci dovolání. Řízení o dovolání však bylo usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 10. 10. 2014, čj. 17 C 22/2013 - 74, pro nezaplacení soudního poplatku podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., zastaveno.

Dne 18. února 2015 podal Český telekomunikační úřad návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že uznává svoji kompetenci v části požadavku žalované týkající se obnovení bezplatného vysílání všech komerčních a státních českých i slovenských televizních programů, zachování původních smluv a zdržení se výběru jakýchkoliv poplatků mimo původně sjednanou placenou nabídku programů. V části týkající se zaplacení částek za servisní poplatek však svoji kompetenci k rozhodování odmítá. Konstatuje, že zvláštní senát opakovaně ve svých usneseních, např. usnesení ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9, resp. čj. Konf 72/2010 - 10, konstatuje při zkoumání naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, že „[a]by byla dána pravomoc ČTÚ rozhodovat v posuzovaném případě, musely by být kumulativně splněny dvě podmínky: jedná se o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé a o spor, který se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.“ Navrhovatel namítá nesplnění druhé z výše uvedených podmínek v případě požadavků žalobců na vrácení částek za neoprávněné zavedení servisních poplatků. Servisní poplatek podle názoru navrhovatele není účtován za službu elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale za plnění vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobci a žalovanou podle občanského zákoníku popřípadě podle obchodního zákoníku. Servisní poplatek se totiž podle informací z webových stránek žalované vztahuje na všechny dekódovací karty Skylink a CS Link a pokrývá náklady na provoz, administraci, technické zajištění a zákaznický servis satelitní televize Skylink. Nelze tedy říci, že by se jednalo o poplatek za poskytování služeb spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací či přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání. Povahou se spíše blíží „poplatku za instalaci“, o kterém rozhodoval zvláštní senát v usnesení čj. Konf 37/2013 - 14, ze dne 19. 3. 2014. Dále se navrhovatel domnívá, že z formulace žaloby je patrné, že se žalobci domáhají na žalované vrácení zaplacených částek za servisní poplatky, tedy v podstatě vrácení bezdůvodného obohacení ve smyslu ustanovení § 2991 občanského zákoníku. V této souvislosti navrhovatel odkazuje např. na usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005 - 7, nebo usnesení ze dne 19. 10. 2010, čj. Konf 26/2010 - 14. Z výše uvedených důvodů proto Český telekomunikační úřad navrhl, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci je soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupném na www.nssoud.cz, vyložil, že pravomoc navrhovatele rozhodovat účastnické spory podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je založena naplněním osobního a věcného předpokladu.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní tehdy, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*).

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory vznikne tehdy, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je základní povinností účastníka resp. uživatele veřejně dostupné služby dle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát se zabýval tím, zda byl naplněn věcný předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se spor týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

Český telekomunikační úřad ve svém návrhu namítá jednak, že tzv. „servisní poplatek“ nelze zahrnout pod ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích a jednak že žalobci požadují po žalované ve své žalobě vrácení již zaplacených částek za servisní poplatky.

K první námitce zvláštní senát uvádí, že komunikačními činnostmi podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Podle § 2 písm. n) je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášených sítí a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Z webových stránek žalované společnosti se podává, že servisní poplatek pokrývá náklady na provoz, administraci, technické zajištění a zákaznický servis satelitní televize Skylink a vztahuje se na všechny dekódovací karty Skylink a CS Link. Také všeobecné obchodní podmínky Skylink pro Slovenskou republiku, platné do 31. 12. 2013, předložené na výzvu zvláštního senátu žalobcem P. V. (totožné znění obsahují všeobecné obchodní podmínky Skylink pro Českou republiku dostupné na www.skylink.cz) v 2. části s názvem „Definice pojmů“ pod bodem 2.1. „Poplatky“ uvádí, že poplatky jsou peněžní částky stanovené v aktuálně platném ceníku na stránce www.skylink.cz nebo www.skylink.sk, které nejsou vázány a ze strany poskytovatele účtovány za poskytování přístupu k neplaceným nebo placeným programům a službám, nýbrž jsou účtovány výlučně za provoz, administraci, technické zajištění a podporu poskytování (včetně provozu zákaznického servisu) služby Skylink.

Zvláštní senát proto ve shodě s navrhovatelem nepovažuje servisní poplatek za poplatek za poskytování služeb spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací či přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání, nýbrž za poplatek založený běžným soukromoprávním vztahem. Rozhodování v této věci zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje, nýbrž je tu založena obecná pravomoc soudu o věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

I u druhé námitky navrhovatele zvláštní senát nesdílí názor Okresního soudu v Opavě, ani Krajského soudu v Ostravě, že by rozhodování o tomto nároku spadalo do pravomoci Českého telekomunikačního úřadu. Předmětem řízení v této věci totiž není finanční plnění za poskytování telekomunikačních služeb, ale důvodem (právním titulem), pro který se žalobci domáhají po žalované vydání předmětné částky, je vrácení již zaplacených servisních poplatků, k jejichž vybírání nebyla žalovaná podle žaloby oprávněna. Domáhají se tak vydání bezdůvodného obohacení podle příslušných ustanovení občanského zákoníku.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení

řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení okresního i krajského soudu v uvedeném rozsahu.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Opavě pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. dubna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu